

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά: Περί Θείας Κοινωνίας (Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Το ιερό Ευαγγέλιο που ακούσαμε σήμερα, αδελφοί χριστιανοί, μας μιλούσε παραβολικά για το Δείπνο της Θείας Κοινωνίας. Της κοινωνίας του Σώματος και Αίματος του Χριστού. Το Δείπνο αυτό, που το απολαμβάνουμε σε κάθε Θεία Λειτουργία, η σημερινή ευαγγελική περικοπή το είπε «μέγα». Και είναι πραγματικά «μέγα» και «μέγιστον» το Δείπνο αυτό, ασύγκριτα μεγαλύτερο από κάθε άλλο δείπνο, που ετοιμάζουν οι βασιλείς και οι μεγιστάνες, γιατί στο Δείπνο της Εκκλησίας μας παρατίθεται ο ίδιος ο Χριστός! Το πανάγιο Σώμα Του και το πανάσπιλο Αίμα Του! Το είπε καθαρά, χριστιανοί μου, ο Χριστός μας αυτό, όταν κοινώνησε τους μαθητές Του την νύχτα της Μ. Πέμπτης. «Λάβετε, φάγετε, τούτό εστι το Σώμά μου»• και «Πίετε εξ αυτού πάντες, τούτό εστι το Αίμά μου», τους είπε. Και είναι πραγματικά το Σώμα και το Αίμα του Χριστού αυτό που προσφέρει ο ιερέας κοινωνώντας τους πιστούς και δεν είναι ψωμί και κρασί, όπως το λένε μερικοί ακατήχητοι. Στα μάτια μας βέβαια φαίνεται ως ψωμί και κρασί αυτό που κοινωνούμε, αλλά στην

πραγματικότητα είναι ΣΩΜΑ και ΑΙΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Αλλά, ας ρωτήσουμε: Γιατί φαίνεται ως ψωμί και κρασί αυτό που κοινωνάμε και δεν φαίνεται ως Σώμα και Αίμα, όπως το πιστεύουμε ότι είναι; Χριστιανοί μου, ακούστε: Αν ο ιερέας έβγαине στην ωραία πύλη κρατώντας ένα κομμάτι σώμα και έχοντας στο Άγιο Ποτήριο αίμα, δεν θα πλησίαζε κανείς να κοινωνήσει, γιατί κανείς δεν τρώει ωμό σώμα και κανείς δεν πίνει ωμό αίμα. Οι άνθρωποι τρώμε ψωμί και πίνουμε κρασί. Και μας προσφέρεται λοιπόν πραγματικά ο ίδιος ο Χριστός σ' αυτό που τρώμε και σ' αυτό που πίνουμε! Στα είδη του άρτου και του οίνου.

Προσέξτε αυτό που σας είπα, αδελφοί χριστιανοί! Αυτό που κοινωνάμε είναι το πραγματικό Σώμα και το πραγματικό Αίμα του Χριστού. Δεν συμβολίζει το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, αλλά ΕΙΝΑΙ. «Τούτό εστι το Σώμά μου», «τούτό εστι το Αίμά μου», είπε ο Χριστός. «ΕΣΤΙ»! Όχι συμβολίζει, αλλά «ΕΣΤΙ», είναι! Αν πούμε ότι αυτό που κοινωνάμε συμβολίζει το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, αλλά δεν είναι, τότε γινόμαστε αιρετικοί προτεστάντες. Οι προτεστάντες πραγματικά πιστεύουν πλανεμένα ότι η Θεία Κοινωνία συμβολίζει τον Χριστό και δεν είναι στην πραγματικότητα ο ίδιος ο Χριστός.

Όταν κοινωνάμε, χριστιανοί, το Σώμα με το Αίμα του Χριστού μας, τότε ενωνόμαστε μαζί Του. Γιατί αυτό σημαίνει «κοινωνία». Σημαίνει ένωση με αυτό που παίρνουμε. Αλλά ακούστε τώρα να σας πω κάτι το πολύ σοβαρό: Λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς και όλοι οι άγιοι Πατέρες, ότι για τον Θεό, που τα μπορεί όλα, ένα δεν το μπορεί! Δεν μπορεί να ενωθεί με ακάθατο! Οι άγιοι Πατέρες μας λένουν ότι για να πετύχουμε την ένωσή μας και την κοινωνία μας με τον Θεό, πρέπει πρώτα να καθαρίσουμε την καρδιά μας από τα αμαρτωλά μας πάθη. Όταν κοινωνούμε χωρίς να έχουμε καθόλου συναίσθηση της αμαρτωλότητός μας και χωρίς να αναστενάζουμε γι' αυτήν, τότε δεν υπάρχει «κοινωνία» με τον Ιησού Χριστό, όταν «κοινωνούμε». Γι' αυτό χρειάζεται εξομολόγηση πριν από την Θεία Κοινωνία• χρειάζεται από τις προηγούμενες μέρες προετοιμασία με νηστεία και προσευχή, ώστε να κοινωνούμε ενσυνείδητα τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Βέβαια ο,τι και να κάνουμε, δεν μπορούμε να γίνουμε τέλεια άξιοι για την Θεία Κοινωνία. Ούτε δίδεται η Θεία Κοινωνία ως βραβείο για την αγιότητα των πιστών. Όταν ο ιερέας κοινωνεί τον πιστό του λέγει «εις άφεσίν σου αμαρτιών». Και κοινωνούμε για να λάβουμε το φάρμακο για τον αγώνα μας εναντίον των αμαρτωλών παθών μας. Γιατί χωρίς την Θεία Κοινωνία δεν μπορούμε να κάνουμε αγώνα. Αλλά χρειάζεται και από την πλευρά του πιστού χριστιανού η προετοιμασία για την ψυχική καθαρότητα, όσον είναι δυνατόν, για την Θεία Κοινωνία.

Ως αναγκαία για την Θεία Κοινωνία είναι αυτά

που έχει το κέλευσμα του ιερέα: «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε»! Το «μετά φόβου» σημαίνει να έχουμε ένα συνεσταλμένο και ταπεινό πνεύμα, όταν προσερχόμαστε να κοινωνήσουμε. Αυτό το πνεύμα που έννοιωθε ο προφήτης Ησαΐας όταν είδε την θεοφάνεια που περιγράφει το 6ο κεφ. του βιβλίου του. «Ω τάλας εγώ», είπε. «Ότι κατανένυγμαι»! Είναι η κατάνυξη, που πρέπει να έχουμε όταν προσευχόμαστε και πολύ περισσότερο να την έχουμε όταν κοινωνούμε. Το άλλο μάλιστα κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης, το Εβραϊκό κείμενο, αυτό το «κατανένυγμαι» του προφήτου το λέγει «χάθηκα»! Γιατί «χάθηκε»; Το λέει παρακάτω. Γιατί «άνθρωπος ων - λέγει ο προφήτης -ακάθαρτα χείλη έχων... και τον βασιλέα Κύριον Σαβαώθ είδον τοις οφθαλμοίς μου»! Αυτό τον φόβο και αυτό το αίσθημα, αγαπητοί μου χριστιανοί, πρέπει να έχει η ψυχή μας όταν κοινωνάμε. Το «μετά πίστεως», που λέγει έπειτα ο ιερέας στους πιστούς για την Θεία Κοινωνία, είναι να ομολογούμε και εμείς την ομολογία του Αποστόλου Πέτρου ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού του Ζώντος, ότι είναι Θεός. Γι' αυτό και πριν από την Θεία Κοινωνία λέγει η ευχή: «Πιστεύω Κύριε και ομολογώ ότι Συ ει ο Υιός του Θεού του Ζώντος...». Ακριβώς δηλαδή τον λόγο του Αποστόλου Πέτρου, που άρεσε στον Χριστό και τον εμακάρισε για τον λόγο του αυτόν. Αλλά πριν από την Θεία Κοινωνία χρειάζεται ο χριστιανός να έχει και μία άλλη ειδική πίστη. Αυτό που σας είπα στο κήρυγμά μου σήμερα. Να πιστεύει, δηλαδή, ότι αυτό το «ψωμάκι» που θα πάρει είναι πραγματικά το Σώμα του Χριστού• και αυτό το λίγο «κρασάκι» που θα πιεί είναι πραγματικά το Αίμα του Χριστού. Γι' αυτό και στην ευχή πριν από την Θεία Κοινωνία ομολογούμε και λέγουμε: «Έτι (= ακόμη) πιστεύω ότι τούτο (το ψωμάκι) αυτό εστι το τίμιον Σώμα και τούτο (το «κρασί») αυτό εστι το τίμιον Αίμα»! Και τέλος το «και αγάπης» σημαίνει ότι αυτός που κοινωνάει πρέπει να έχει αγάπη με όλους και με τους εχθρούς του ακόμη. Η Θεία Κοινωνία είναι μυστήριο ενότητας. Ενότητας με τον Θεό και με όλους τους αδελφούς μας ορθοδόξους

χριστιανούς. Γι' αυτό και πρέπει να έχουμε αγάπη και όχι εχθρότητες μεταξύ μας. Όλοι οι Ορθόδοξοι χριστιανοί συνδεόμαστε όχι μόνο γιατί έχουμε την ίδια πίστη, αλλά προ πάντων και κυρίως γιατί κοινωνούμε το ίδιο Αίμα, του Χριστού το Αίμα. Γιατί έχουμε όλοι μέσα μας τον Ιησού Χριστό, που Τον παίρνουμε με την Θεία Κοινωνία στην Θεία Λειτουργία.